

[Malchau.]

D. S. B., og Forklaringen herpaa er den naturlige, at medens Statsbanerne som enhver anden Forretning naturligvis under normale Forhold maatte være interesserede i, at Tog, Biler og Skibe blev benyttet af de flest mulige, saa man derfor animerede Folk til at rejse og benytte Banerne, maa man i Øjeblikket som Følge af Brændelssituationen gaa til den anden Yderlighed, ligefrem at holde igen paa Rejselysten. Dette er selvfølgelig ikke til Gavn for Banernes Økonomi og deres regnskabsmæssige Balance. Jeg ser her helt bort fra, hvad denne Holden igen paa Rejser m. m. betyder for de paa-gældende selv, eller det Minus, det er for saa mange Mennesker rundt omkring i Landet, at bl. a. Turiststrømmen svinder ind.

Selv om Statsbanerne — det gælder i øvrigt alle Baner og ogsaa ethvert andet Transportmiddel — er et Samfundsgode og har almen Betydning, er der vel intet at sige til, at Banerne i regnskabsmæssig Henseende i hvert Tilfælde skal kunne bære sig selv, det vil sige, at Indtægter og Udgifter skal balancere. Det vil sikkert ingen være uenig med mig om. Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af et eventuelt Overskud til Forrentning og Afdrag af Anlægssummen kan der imidlertid maaske være delte Meninger om. Da nu de Takster, der for Statsbanernes Vedkommende er gældende for Tiden, ikke har været i væsentlig Grad ændret i en Aarrække, som det ogsaa er nævnt i Bemærkningerne til Lovforslaget, vil ingen finde det urimeligt, at der nu maa ske en Regulering paa dette Omraade. Allerede Prisstigningerne inden Krigsudbrudet i September 1939 i Forbindelse med andre Forhold kunde have forsvaret nogen Forhøjelse af Taksterne, og de siden da tilkomne yderligere Stigninger i Udgifterne berettiger da ogsaa efter min Mening fuldt ud en saadan Forhøjelse af Taksterne, som der her er Tale om. Kun kan man maaske sige, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Stensballe var inde paa, at der allerede paa et tidligere Tidspunkt burde være fremsat Forslag herom. Heroverfor kan der muligvis indvendes, at Staten ikke bør gaa i Spidsen med Prisstigning, som jo i dette Tilfælde ogsaa kan indvirke paa Varepriser m. m., men ingen er paa den anden Side forpligtet til at sælge en Ting under Fremstillings- eller Indkøbsprisen, og det er Staten eller Statsbanerne naturligvis heller ikke.

Der er et Spørgsmaal, som naturligvis vil blive stillet i denne Forbindelse, og det er dette: Kan man ikke skaffe bedre Ba-

lance paa Statsbanernes Regnskab ved Nedsættelse af Udgifterne? Men nu er Brændsel og Forbrugsgenstande jo en stor Post, som det ogsaa fremgik af den højtærede Ministers Forelæggelsestale, en stor Post, som Statsbanerne i hvert Tilfælde ikke er Herre over eller kan bestemme Priserne paa. Men saa er der jo Personalet, og der er vist adskillige, som mener, at man med den indskrænkede Toggang i Øjeblikket absolut maa have Personale tilovers, og at der saaledes skulde kunne indvindes et ret betydeligt Beløb i Besparelse paa Lønningskontoen. Der er hertil at sige, at der i hvert Tilfælde i Øjeblikket er en ret stor Gods-transport — om den varer ved, er et andet Spørgsmaal —, og Indskrænkningen i Persontoget Antal opvejes i hvert Fald for Jylland—Fyns Vedkommende rigeligt af anden særlig Trafik, der foregaar i denne Tid. Personalet ved Statsbanerne — det vil jeg gerne have Lov til at sige ved denne Lejlighed, det gælder fra den øverste til den laveste Tjenestemand — bliver udnyttet i fuldt Maal, ogsaa for Tiden, og baade under den forløbne Isvinter med dennes store Vanskeligheder for Trafikken og nu under Mørklægningen med alle dens Ulemper for Udførelsen af det i Forvejen enerverende og ansvarsfulde Arbejde har Personalet vist sig at være sin Plads voksen.

Skulde der kunne spares noget ved Statsbanerne, kunde det maaske være paa Papiret. Jeg mener, at der sikkert uden Skade kunde undværes nogle af alle de mange Ordre, Cirkulærer, Rettelser med meget mere, der taarner sig op i Aarets Løb. Og en anden Ting, medens vi er ved Papiret: Mange af de saakaldte „Sager“, undertiden om rene Bagateller, som ved Frem-, Tilbage- og Videresendelse kan svulme op i en uhyggelig Grad, kunde og burde formentlig ogsaa indskrænkes betydeligt; det koster i hvert Tilfælde Papir, det koster Arbejdskraft, det koster Tid og dermed Penge. Dette til Overvejelse for Administrationen.

En Forenkling og Modernisering af Bogføring, Regnskabsaflægning o. s. v. med Ibrugtagning af alle til Raadighed staaende Hjælpemidler som f. Eks. Giro-system var ogsaa værd at overveje og søge gennemført i højere Grad, end Tilfældet er.

Jeg vil ligeledes henstille, at man fra Administrationens Side tager forstaaende og imødekommende paa de mange Forslag, der af Interesse for Gerningen og Staten fra Personalets Side fremsættes i saa Henseende, og ikke viser dem en kold Skulder.